Probleme economice la ordinea zilei

Pagină de sinteză, prezentată de „CENTRUL DE STUDII ŞI DOCUMENTARE ECONOMICĂ", de sub conducerea d-lui Florin Zaharia

Regimul nou al comerţului exterior

Cu începere dela 27 August, regimul comerţului exterior a suferit o profundă modificare. In primul rând, exportatorii de cereale şi plante oleaginoase au căpătat dreptul să negocieze liber 30% din devizele obţinute în ţările cu valută forte, cu condiţia ca aceşti bani să servească pentru plăţi în aceleaşi ţări.

Uşoarele restricţii (controlul contingentării, etc.), puse în calea comerţului cu aceste devize, lasă să se simtă totuşi caracterul mai liberalist al noului regim.

In al doilea rând, s'a hotărît o uşoară urcare a primei economice, la exportul de grâu de calitate, paralel cu o scădere aproximativ egală a preţului minimal intern.

Aceste modificări au fost însoţite de alte deciziuni mai mărunte, al căror scop este tot stimularea exportului. Astfel s'a lărgit simţitor lista mărfurilor care pot fi exportate şi importate în compensaţie, s'au acordat prime din ce în ce mai mari la exportul de cherestea, animale, etc.

Ce primesc exportatorii

Prin urmare, regimul actual al comerţului exterior poate fi astfel rezumat:

a) toţi exportatorii în ţările cu devize forte primesc pentru 70 la sută din exportul de cereale şi plante oleaginoase o primă legală de 38 la sută, plus una care se stabileşte pe piaţă în momentul negocierii şi care până acum se ridică la aproximativ 28 la sută.

Deci, în total, plătim la exportul de cereale o primă de 66 la sută.

b) exportatorii oricăror produse, în afară de petrol, în ţările cu devize slabe, primesc plata în clearing ;

c) exportatorii de petrol în ţări cu devize libere, primesc o primă de 38 la sută şi în schimb plătesc o taxă de 12 la sută la valoarea produselor exportate ;

d) exportatorii de cherestea şi animale în ţările cu devize forte mai primesc, în afară de prima de 38 la sută, o serie de prime economice.

Ce plătesc importatorii

e) importatorii de mărfuri, ca şi cei cari au de făcut plăţi în străinătate (şi statul), plătesc pentru toate devizele libere o primă de 38 la sută şi o primă suplimentară pentru plăţile făcute în compensaţie calificată (lista B contra lista A) sau în compensaţie necalificată ca atare, cum este cazul pentru cele 30 la sută devize negociabile rezultate din exportul de cereale şi plante oleaginoase.

Scopul măsurilor recente

Scopul măsurilor succesive luate recent, apare dublu.

Deoparte, guvernul înţelege să facă ajustările necesare pentru ca să putem vinde excedentul nostru de produse agricole şi, de altă parte, la măsuri pentru a dirija acest export spre ţările cu devize forte.

Până acum se dirija importul după export, însă exportul era la discreţia cumpărătorului care plătea mai mult. Astfel se născuse pericolul ca întreaga noastră recoltă să meargă spre Germania şi Italia cari, neputând plăti decât în mărfuri, riscam să nu putem face faţă obligaţiilor ce avem faţă de creditorii şi aliaţii noştri tradiţionali, sau să nu exportăm.

Modificarea acordurilor de plată

Paralel cu măsurile luate pentru a stimula vânzările în ţările cu devize forte, se încearcă însă şi modificarea acordurilor de plată.

Cele mai multe ţări ne-au impus, în decursul ultimilor patru ani, sistemul „clearing"-ului. Cu alte cuvinte, ţara importatoare împărţea devizele rezultate din export după anumite norme fixate prin acord. In genere se rezerva un procent pentru plăţile statului, altul pentru restanţe sau plăţi financiare şi unul pentru mărfuri.

ACORDURILE DE TRANSFER

Acest sistem limita libertatea de mişcare a Băncii Naţionale, bloca devize în mod inutil şi era şi umilitor...

Am fost însă obligaţi să-l acceptăm pentru a lichida arieratele şi pentru că ţările importatoare nu au vrut altfel.

Astăzi însă situaţia este mult schimbată. Toate arieratele sunt aproape lichidate, iar creditul nostru în străinătate este în ascensiune faţă de trecut. Probă evoluţia rentelor pe pieţile străine.

De aceea s'a început încă de anul trecut o acţiune pentru a înlocui acordurile de clearing cu aşa numitele „acorduri de transfer".

Acestea se diferenţiază de primele prin faptul că cotele necesare diferitelor categorii de plăţi în străinătate, deşi fixate ca şi în acordurile de clearing, sunt achitate de guvern la scadenţă, devizele fiind la dispoziţia Băncii Naţionale până la acea dată.

In timp ce clearing-ul este un fel de poprire, acordul de transfer este un „gentlemen-agreement"...

Până acum s'au încheiat astfel de înţelegeri cu Belgia, şi se fac eforturi pentru a se ajunge la înţelegeri similare cu Elveţia, Olanda, etc.

Semnificaţia şi perspectivele noului regim

Semnificaţia acestui ansamblu de măsuri este extrem de interesantă atunci când urmărim tendinţele generale ale comerţului nostru exterior.

De oarece este sigur că în urma deciziunilor luate, exportul de cereale se va înviora, în timp ce exportul de petrol va rămâne în cazul cel mai bun la nivelul actual, credem că nu facem o eroare evaluând participarea petrolului la exportul din anul agricol 1938/39 (August 1938—August 1939) la aproximativ 35%, iar a celorlalte produse (cereale, lemne, animale, etc.), la 65%. De altă parte, este probabil, ca pe măsură ce exportul va creşte, prima actuală care se plăteşte la cele 30% devize libere, să cedeze.

Cu alte cuvinte, fie că s'ar fi mărit prima legală de 38%, fie că s'a adoptat regimul actual ,situaţia din punct de vedere faptic monetar este aceiaşi. Totuşi există o mare diferenţă între cele două măsuri : *Pe când stimularea exportului prin libera negociere a unei cote de 30% din devizele libere nu are alte consecinţe decât cele arătate mai sus, urcarea primei ar fi constituit o devalorizare de drept şi de fapt.*

Nu este totuşi exclus ca în urma măsurilor luate, nivelul preţurilor româneşti să se urce din nou, aşa încât, până la urmă, situaţia creiată să nu mai fie susceptibilă de revenire la matcă. Experienţele din anii 1934 şi 1935 sunt mărturii, că odată principiul compensaţiilor şi al liberii negociabilităţi pus în mişcare, în mod natural se ajunge la simplificarea căilor scopului.

La această concluzie coroborează şi faptul că, în urma acceleării exportului, o mare parte din capitalurile încă neactive în bănci, vor fi aruncate pe piaţă, iar viteza de circulaţie a monedei va creşte relativ repede. Or, până la noul regim, semnele monetare emise nu au avut efectul scontat asupra preţurilor *tocmai din cauză că o parte din banii existenţi nu circulau ,iar cei cari circulau, aveau o viteză scăzută.*

Prin urmare, scumpirea relativă a mărfurilor exportate şi importate, paralel cu amplificarea circulaţiei monetare şi a fiscalităţii, ar putea determina un nivel interior de preţuri suficient de ridicat, pentruca să fie necesar ca ansamblul de prime acordate la export să fie permanentizat sub o formă sau alta.

Avantagiile acordurilor de transfer

In ce priveşte înlocuirea convenţiilor de clearing cu acorduri de transfer, avantagiile sunt incontestabile.

In primul rând se va da Băncii Naţionale posibilitatea să mobilizeze devizele libere necesare la momentul oportun şi fără ca prin aceasta plăţile curente să rămână în suferinţă.

Un al doilea avantagiu substanţial al noilor acorduri, este restabilirea totală a creditului statului.

❖

Concluzia care s'a tras din ultimile măsuri luate de guvern şi anume că se merge spre o descătuşare completă a comerţului exterior apare cel puţin prematură. .

Exportul României nefiind numai o simplă problemă comercială, ci şi una politică, va dura mult până când preţurile pe care unele ţări sunt dispuse să le plătească pentru produsele noastre, vor ajunge la nivelul normal al celor mondiale. Mulţi ani de aici încolo unele state intercsate vor face tot posibilul pentru a monopoliza comerţul exterior al României.

De aceia, contingentarea şi restricţiile la devize nu vor dispare imediat oricâte amenajeri de formă sau de fapt se .vor mai efectua. Chiar şi în cazul când s'ar ajunge la o legalizare a situaţiilor valutare actuale, încă va fi necesar să aplicăm fiecării ţări regimul pe care ea însăşi ni-l aplică.

Ar fi absurd, de altfel, ca noi să aplicăm un regim de devize libere ţărilor dominate de cel mai accentuat regim autarhic.

Prin urmare, actualul regim al comerţului exterior nu trebue văzut decât ca un mijloc pentru a stimula exportul în ţările cu valută forte şi poate ca o treaptă în vederea legalizării unui regim de fapt, aşa cum s'a întâmplat şi în 1935.

Pentru moment este însă incontestabilă o descătuşare a importului, ceiace va avea repercusiuni favorabile asupra întregii vieţi economice şi în special asupra industriei. Totuşi, dacă o răstălmăcire a acestui regim ar face ca cota de 30% devize negociabile să fie destinată nu numai importului de materii prime, semifabricate sau maşini industriale, dar şi celui de produse de lux şi plăţi financiare, atunci regimul ar avea drept rezultat o înrăutăţire a situaţiei, de oarece, în mod automat, s'ar scumpi toate produsele de mare consum.

De aceia serviciul contingentării va trebui să aibă în vedere măsuri în consecinţă, atunci când acordă drepturi de import pentru contravaloarea celor 30% devize libere şi negociabile...

Salarii şi costul vieţii

Imprejurările de ordin extern din ultimii patru ani, ne-au impus, după cum se ştie, înfăptuirea grabnică a unui plan de înzestrare militară. Pentru o asigurare mai largă a acestei înfăptuiri, a trebuit ca în fiecare an să ceară ţării sacrificii corespunzătoare. Nimeni nu a fost şi nu a putut fi menajat în momentul în care acestea au fost cerute. Bugetele particularilor au trebuit deci să se încadreze invers proporţional în bugetul Statului şi aceasta nu numai prin repercusiunea, indirectă, a taxării circulaţiei mărfurilor şi consumului lor, dar, — începând din acest an, — şi printr'o nouă contribuţie directă suportată de veniturile individuale de toate categoriile.

Reducerea disponibilităţilor particulare

Pentru exerciţiul 1938/39, cifra cheltuielilor de apărare naţională prezintă un spor de peste 150% faţă de anul 1934/35. Raportat la cifra întregului buget ordinar pe 1934/35, sporul acesta reprezintă un procent de peste 28%. Sarcina suplimentară suportată azi pentru împlinirea bugetului de înzestrare a armatei se ridică deci (vezi expunerea de motive la bugetul 1938/39), la suma de 5.962 milioane lei.

După cum era şi firesc, aceste noui prelevări ale Statului au redus proporţional şi disponibilităţile pentru consum ale particularilor faţă nu numai de 1934/35, dar faţă şi de anul trecut. Debuşeul particular fiind astfel micşorat, indirect au avut a se resimţi şi unele ramuri de industrie, începând mai ales din acest an. *Procesul general de producţie şi schimb ar fi avut însă şi mai mult de suferit, dacă o bună parte din prelevările făcute de Stat nu ar fi reintrat imediat în procesul intern de circulaţie, sub formă de comenzi în vederea înzestrării armatei, sau ca sporire a salariilor publice.*

Impunerea salariilor

Noile condiţiuni de fiscalitate, prin destinaţia ce urmează a o lua produsul încasărilor ei, au realizat deci o deplasare importantă de capital şi venituri între categoriile sociale. O serie întreagă de măsuri fiscale au făcut ca salariile în special şi acelea particulare în deosebi, să contribue azi, comparativ, cel mai mult la noile sarcini impuse de către Stat. De aceea şi bugetele acestei din urmă categorii de contribuabili (funcţionarii particulari) au trebuit să-şi schimbe în mod deosebit structura.

Sensul acestei schimbări de structură ni-l dă pe de o parte natura plusului de sarcini intervenite timp de 4 ani, iar pe de alta mişcarea generală a preţurilor.

Dezechilibru între sarcini şi salarii

Se poate dovedi că debuşeul orăşenesc pe care în majoritate îl formează salariaţii atât publici cât şi cei particulari, este azi mult mai redus decât în 1934, considerat încă an de criză — şi aceasta din cauză că massa totală a salariilor a crescut, comparativ, mai puţin decât sarcinele publice şi preţurile.

Afară de aceasta, indicele salariilor nominale crescând cu foarte puţin, atât la particulari, cât şi la stat, purtarea de cumpărare a salariaţilor s'a văzut şi ea comprimată de aceiaşi factori.

In general, variaţia puterii de cumpărare fiind mai obiectivă la salariaţi, iar venitiurile respective mai rigide, efectele fiscalităţii şi urcării preţurilor atât industriale, cât şi cele agricole, sunt mai puternice decât la celelalte categorii sociale, cum ar fi, de exemplu, clasa ţăranilor.

Cifre demne de reţinut

De aceea socotim că este interesant de ştiut cu cât s'a micşorat puterea de cumpărare a salariaţilor faţă de trecut şi apoi, cât reprezintă din venituri sarcina totală rezultată din contribuţia acestei clase de contribuabili la cheltuelile de azi ale Statului.

❖

Dacă luăm ca bază de comparaţie anul 1934, cu cel mai scăzut cost al vieţii şi cu cel mai redus buget al statului, avem următoarea evoluţie :

ANII	Costul vieţii [1]	Indicele salariilor nominale		Indicele încasărilor din impozitul pe salarii
		private [2]	publice [3]	
1934	100	100	100	100
1935	108	98	102	99
1936	116	102	103	107
1937	127	106	107	123
1938 (Iunie)	145	—	115	215

Din tabloul acesta se vede cât de înapoiat a rămas nivelul salariilor nominale faţă de evoluţia costului vieţii. Comparând indicii de mai sus numai pentru 1937, rezultă că numai ca massă totală salariile s'au apropiat de indicele de cost al vieţii. In 1938 încasările din impozitul pe salarii urmând a fi cu peste 75% mai mari decât în 1937 din cauza noilor modificări de cote şi dispoziţiuni — deci indicele probabil tinzând la 215, — iar costul vieţii fiind şi mai ridicat, comparaţia nu face decât să arate o agravare a raportului dintre nivelul salariilor nominle şi sarcinele lui sau preţuri.

Creşterea cheltuelilor pentru consumul alimentar

Ne putem da mai uşor seama de sensul comprimării bugetului individual de cheltueli, faţă de 1934 şi chiar de anul trecut, *dacă ţinem seama de faptul că în bugetul acesta consumul alimentar, — care este cantitativ incompresibil, — necesită în anul de bază (după calculele Institutului central de statistică) o alocaţie de peste 40% din cheltueli şi că de atunci şi până azi creşterea preţurilor a fost cu mult mai mare la produsele alimentare decât la cele industriale, care nu participau la buget decât cu 15% (după Buletinul Asociaţiei de conjunctură, creşterea preţurilor a fost de, respectiv, 64,4% şi de 40%).*

Aşa dar, cheltuelile pentru consumul alimentar absorbind tot mai mult din bugetul total, iar preţurile produselor industriale fiind şi ele ridicate, consumul acestora a trebuit să fie cu mult micşorat. Paralel şi debuşeul industrial urma să scadă, începând din acest an, iar dacă producţia industriei manufacturiere este încă staţionară sau în uşoară creştere, ca şi preţurile, aceasta se datoreşte faptului că o compensare a venit din partea comenzilor de stat şi a desvoltării debuşeului ţărănesc în urma recoltei abundente din vara aceasta.

Raportul dintre indicele salariilor nominale, — din care s'au scăzut impozitele directe, — şi costul vieţii, arată că puterea reală de cumpărare a salariaţilor a scăzut cu peste 30% faţă de anul 1934, procent foarte apropiat de proporţia sarcinilor de ordin superior de stat faţă de bugetul ordinar din acel an.

Contribuţia salariatului la sarcinile publice

Pentru a se avea imaginea contribuţiei de azi a unui salariat la sarcinele statului, şi deci măsura în care aceasta a determinat o condiţie defavorabilă puterii de cumpărare respective, s'au calculat toate sarcinele fiscale, directe şi indirecte, care apasă asupra bugetului salariatului.

Plecând dela bugetul tip al unei familii de cinci persoane stabilit de Institutul central de statistică în anii 1933 şi 1934, se ajunge la următoarele cifre reprezentând pe diferite categorii de cheltueli, *sarcina fiscală indirectă actuală în comparaţie cu 1934 :*

Taxe şi impozite suportate de cheltuielile lunare ale unei familii de 5 persoane
— în lei —

Obiectul cheltuelilor	1934	1938
1. Alimente	116	255
2. Combustibil, iluminat	35	50
3. Imbrăcăminte, încălţăminte	125	483
4. Tutun, spectacole, diverse	476	561
5. Timbre	33	110
Total	785	1.459

In aceste cifre nu se cuprind impozitele asupra locuinţei şi cari intră, cum e şi firesc, în costul chiriei sau sunt plătite direct, în cazul când familia dispune de locuinţă proprie. Ţinând seama şi de aceste impozite pe cari le putem socoti ca indirect plătite, cifrele de mai sus trebuesc majorate cu 380 [1]) şi 525 [1]) lei respectiv, ceeace urcă sarcinile de mai sus la 1165, respectiv, 1984. Deasemenea lipsesc din tablou pe deoparte multe alte sarcini tot de natură fiscală, cari măresc preţul de cost sau cheltuelile de regie a produselor ,intrând în bugetul familial, iar, pe de alta, toate acele taxe cerute de Stat sau instituţiile lui pentru diferite servicii.

1) După buletinul Asociaţiei româneşti pentru studiul conjuncturii.
2) Indice calculat de ministerul muncii.
3) La stabilirea acestui indice s'a ţinut seama de toate schimbările aduse salarizării diferitelor categorii de salariaţi publici, ca militari, magistraţi, învăţători, etc., cum şi de suprimarea curbei de sacrificiu din Ianuarie 1939.

1) La stabilirea acestor cifre s'a ţinut seama nu de costul chiriei, ci de valoarea locativă la care se calculează impozitele (Stat şi adiţionale), şi care e mult mai redusă decât costul. Totuşi, pentru 1938, a majorat debitul în proporţie de 18%, reprezentând creşterea în raport cu 1934 a costului chiriei.

PROCENTUL SARCINILOR în 1934

Procentul de fiscalitate asupra tuturor cheltuelilor bugetului tip se obţine raportând la acestea cifra care însumează impozitele (directe + indirecte). Considerăm cazul oraşului Bucureşti, pentru care cifra de cheltueli pentru satisfacerea bugetului tip al unei familii de cinci persoane era în anul 1934 stabilită la 11.053 lei lunar. Cum în acel an totalitatea impozitelor şi taxelor asupra *cheltuelilor* era, după cum am văzut, de 1165 lei, rezultă că sarcina fiscală nu trecea de 10,5%.

In ce priveşte însă sarcina globală fiscală pe care familia de cinci persoane o avea de suportat în acel an, *mai trebue ţinut seama şi de cuantumul impozitelor directe* cari se plăteau asupra salariului brut respectiv, încât procentul rezultat se ridica la 17,6%. Intr'adevăr, pentru satisfacerea bugetului tip suma necesară fiind stabilită pentru acel an la 11.053 lei, aceasta presupunea existenţa unui salariu brut de 12.000 lei lunar, întrucât diferenţa reprezenta cuantumul impozitelor directe cari se percep la plata salariilor, adică 947 lei.

In total deci, în anul 1934, la un salariu de 12.000 lei lunar, reprezentând venitul unei familii compusă din cinci persoane şi având domiciliul în Bucureşti, revenea statului pe calea impozitelor directe şi a taxelor asupra cheltuelilor o sumă de 1.165+947=2.112 lei lunar, ceeace reprezintă procentual o sarcină de 17.6%.

PROCENTUL SARCINILOR în 1938

In vederea stabilirii aceloraşi procente pe anul curent, 1938, trebue ţinut seama de indicele salariilor nominale private faţă de 1934.

Acesta fiind deastădată 106, 0, aceeaşi familie compusă din cinci persoane, se presupune că dispune azi de un salariu lunar de 12.720 lei (12.000 lei+6% din 12.000).

Din acest salariu reţinându-se pe calea impozitelor directe suma de 1.558 (deci cu 611 lei mai mult decât în 1934), rămâne familiei un disponibil de întreţinere de 11.162 (cu numai 109 lei mai muit decât în 1934). Or, după cum am văzut, sarcina actuală asupra cheltuelilor bugetului tip este de 1984 lei ceeace dă un procent de fiscalitate de 16,7%, faţă de 10,5%, cât a fost în 1934. Insumând şi impozitele directe, la taxele pe cheltueli, *rezultă o contribuţie globală de 3542 lei (1558+1984 = 3542 lei), ceeace dă un procent de grevare a familiei de cinci persoane de 28% asupra venitului ei.*

Dar, după cum am mai spus-o, multe alte sarcini care au scăpat calculelor noastre, vin sub diferite forme, să mărească acest — şi aşa destul de ridicat — procent, în raport cu anul 1934.

❖

Rezumând, avem deci următoarele rezultate :

1) In 1934, o familie compusă din cinci persoane plătea statului suma de 2112 lei lunar sub formă de impozite şi taxe ceeace faţă de un salariu de 12.000 lei, determina o sarcină de 17,6%;

2) In 1938, însă, aceeaş familie, dispunând de un salariu sporit la 12.720 lei lunar, şi-a văzut contribuţia mărită la 3542 lei. Deci sarcina corespunzătoare a devenit 28%.

Aşa dar, fiscalitatea s'a mărit dela 1934 şi până azi cu mult mai mult decât au putut creşte salariile. Este deci explicabil dece salariile se găsesc astăzi în condiţii cu mult mai grele decât celelalte categorii de venituri şi dece puterea de cumpărare a salariaţilor este atât de scăzută în raport cu anul 1934.

Indicele afacerilor

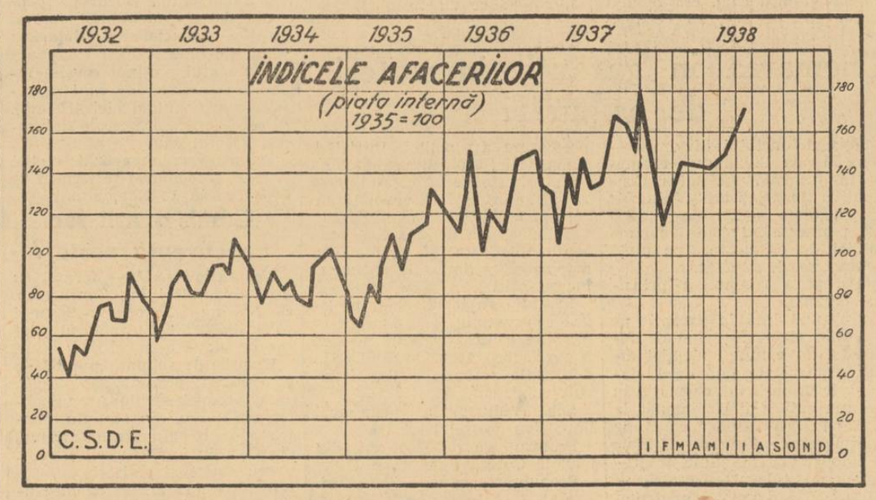

In cursul lunii Iulie a. c., indicele nostru a atins punctul cel mai ridicat dela 1932 încoace exceptând bineînţeles luna Decembrie 1937, când nivelul afacerilor a avut caracterul sezonier.

Aspectul acesta al afacerilor din Iulie a. c. pare surprinzător dacă ţinem seama de faptul că pentru aceeaş lună factorii determinanţi respectivi, ca producţia industrială şi preţurile de gros industriale, nu au avut o variaţie în acelaş sens şi de o mărime corespunzătoare. Astfel, după buletinul recent publicat de „Asociaţia românească pentru studiul conjuncturii", indicele preţurilor industriale de gros a fost aproape staţionar faţă de lunile precedente şi a fost în scădere în raport cu anul trecut, iar în ce priveşte producţia industrială indicele arată de asemenea a fi fost staţionar.

Constatările acestea nu fac decât să contrazică, aşa dar, nivelul ridicat al transacţiilor dedus de noi. Explicaţia acestui nefericit paradox ar putea fi deci aceia că taxele după care calculăm volumul afacerilor şi apoi indicele acestora, percepându-se la ieşirea mărfurilor din fabrici, rezultă că mişcarea stocurilor influenţează tot aşa de bine indicele nostru ca şi producţia curentă.

ESTE FOARTE PROBABIL CA ACESTE STOCURI S'AU PUTUT SCURGE IN MARE PARTE CATRE PIAŢA ŢARANEASCA EXTINSA, ABIA IN URMA VALORIFICARII RECOLTEI ABUNDENTE DIN VARA ACEASTA.

Se ştie doar că variaţiile mari survenite în venitul ţărănesc influenţează mult ritmul afacerilor din sectorul industrial în lunile de vară şi aceasta din cauză că orice venit bănesc realizat de ţărani, atunci când e cheltuit, este destinat aproape exclusiv achiziţionării de produse industriale. Dar nici creşterea veniturilor ţărăneşti nu poate justifica singură saltul aşa de mare al indicelui afacerilor. De aceea mai trebue ţinut seama că din ultimii doi ani statul contează tot mai mult ca debuşeu pentru industria naţională şi că proporţia livrărilor din comenzile lui poate să fi început a schimba mai accentuat aspectul indicelui nostru.

In fine, o altă explicaţie poate să vină de acolo că activitatea industrială va fi fost într'adevăr mai mare decât anul trecut, însă în suprafaţă, — adică să provină dela noulle industrii care au necesitat multele emisiuni de capital în 1937 şi care din anul acesta au intrat în producţie. Aceasta schimbă structural curba afacerilor, care nu mai poate fi comparată cu indicele producţiei industriale calculat de „Asociaţia pentru studiul conjuncturii", de oare ce aceasta urmăreşte activitatea stabilimentelor industriale consacrate.

Aşa dar, este foarte probabil ca indicele nostru să continue să crească datorită unei noui etape de industrializare reprezentând înlocuirea treptată a multe şi felurite mărfuri, mai înainte importabile. In acest caz, creşterea transacţiilor va reprezenta de fapt o deplasare, dela import pe piaţa internă, a afacerilor şi în acest sens se vor urmări şi evoluţiile graficului nostru, paralel cu fenomenele intrinsece ale situaţiilor economice în desfăşurare în ţara noastră.